

ת"פ 29292/02/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אברהם זכאים - נדון, רמי זכאים, הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29292-02-17 מדינת ישראל נ' זכאים ואח'
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

1. אברהם זכאים - נדון
2. רמי זכאים - הנאשמים

הכרעת - דין

תחילה אציין שהחלטתי לזכות את הנאשם 2 מביצועה של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

בכתב האישום מואשם הנאשם, רמי זכאים (להלן: "הנאשם"), בביצוע העבירות הבאות: עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין תשל"ז-1977; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977; ועבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

לטענת המאשימה, העבירות הנטענות בוצעו ביום 25.9.2016, במסעדה ברח' בית הדפוס שבירושלים. העבירות בוצעו על רקע סכסוך כספי שקיים בין משכיר המסעדה מר מנחם ארזי (להלן: "ארזי"), לבין אביו של הנאשם, אברהם זכאים (להלן: "אביו של הנאשם"). שוכר המסעדה. אבי הנאשם הגיע למקום והחל להסיר שלטים שהיו על הקיר. לאחר זמן קצר הגיע למקום גם הנאשם והחל להכות באגרופים על ראשו של ארזי ולבעוט ברגליו. בעקבות תקיפתו של הנאשם את ארזי נגרמה לארזי חבלה של ממש. בהמשך, שבר הנאשם את זכוכית עמדת הסלטים והפיל ושבר את מתקן השווארמה שבמסעדה, אשר היו שייכים לארזי.

אחר כך יצאו הנאשם וארזי מהמסעדה והמשיכו בדין ודברים ביניהם. בשלב מסוים ניגש הנאשם למטבח נטל סכין גדולה בעלת ידית שחורה ורדף אחרי ארזי כשהוא אומר לו "אתה משחק אותה גבר, אתה רוצה סכין, הנה יש סכין, אני אראה לך מה זה", ובכך איים הנאשם על ארזי בפגיעה שלא כדין בגופו.

המאשימה סוברת שהנאשם הודה בביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד, בכך ששבר את כל הציוד בחנות.

וכן לעניין עבירת האיומים הנאשם הודה שהוא נפגף עם סכין בידו.

באשר לעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, טוענת המאשימה כי הנאשם הוא שפתח באירוע בכך שניסה לסטור לארזי. המאשימה מוסיפה את זה שהתקיפה התבצעה בעת הגעת אביו של הנאשם והגעת הנאשם למקום בשל רקע הסכסוך המוקדם הקיים ביניהם.

לאור האמור סוברת המאשימה כי יש להרשיע את הנאשם בשלוש העבירות בהן הוא מואשם.

הנאשם דוחה את טענות המאשימה. לטענתו, הוא קיבל אחריות על כל הטעויות שלו, הודה מלכתחילה בביצוע ניסיון תקיפה ואישר שהייתה תגרה בחוץ.

לעניין עבירת ההיזק לרכוש במזיד, הוא טען שטעה בקשר לרכוש וחשב שזה היה רכוש של אביו ועל כן הוא חוסה תחת ההגנה של טעות כנה וסבירה בעובדה. שכן, זה העסק שאביו ניהל והוא כילה זעמו ברכוש שהיה במקום בחושו שהציוד שייך לאביו. בעניין זה הוא ציין שרצה לעצור את הפעילות בעסק של ארזי כי חשב שארזי משתמש בציוד של אביו.

לעניין עבירת התקיפה, הודה הנאשם שלאור חיובו של ארזי חמתו עלתה בו והוא ניסה לתקוף אותו ובכך הסתיים האירוע מבחינתו. בהמשך, ארזי הוא שהוציא מן הקטנוע שלו סכין יפנית ואיים על הנאשם והנאשם כתגובה איים על ארזי בחזרה עם הסכין, וכך החלה התגרה. לטענתו, חיזוק לכך שהייתה סכין ניתן למצוא בעדותו של השוטר שהעיד שמצא חתכים וסימני דם על גופו של הנאשם. כמו כן, השוטר השני מתאר אירוע של קטטה בו הוא ראה על הנאשם חבלות הוא כלל לא ראה את הנאשם מבצע עבירה אלא ראה את מר ארזי תוקפני. לטענתו, כאשר נשאל באשר לסכין היפנית נתן ארזי תשובות מתחמקות. הנאשם הוא אדם הגון שהסתבך באירוע והוא הודה בטעות שניסה לתקוף.

לגבי עבירת האיומים היסוד הנפשי של עבירת האיומים לא מתקיים כאן לטענתו, שכן, לא הייתה לו כוונה להפחיד או להקניט את ארזי אלא רק להגיב לאיום שאיים ארזי באמצעות מכשיר חד כלפי אביו. על כן העבירה היחידה שנעשתה כאן היא עבירה של ניסיון תקיפה, וביצוען של העבירות הנטענות כנגדו בכתב האישום לא הוכח.

תחילה נבחן את אחריותו של הנאשם באשר לביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד.

עבירת ההיזק לרכוש במזיד:

סעיף 452 לחוק העונשין קובע כי:

ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר.

עלינו לבחון אם התקיימו היסוד העובדתי והנפשי של עבירת ההיזק לרכוש במזיד במקרה דנן.

באשר לביצועה של עבירת ההיזק לרכוש הודה הנאשם בכך ששבר את הציוד במסעדה כפי שעולה מן העדות שמסר בפני בית המשפט כי:

"ש. מה עם הנזק

ת. נכנסתי למסעדה ושברתי ... אחרי שהוא זרק עלי שולחן ... שברתי את הויטרינה של הסלטים ואת הסיר של השווארמה עיקמתי אותו ... חשבתי שזה של אבא שלי"

(עמ' 29 לפרוטוקול הדין מיום 6.11.2018).

אולם, להגנתו טוען הנאשם כי חשב שהציוד אותו הוא שובר שייך לאביו. הנאשם ממשיך ומעיד בעניין זה בפני בית המשפט כי:

"ש. של מי היה הרכוש

ת. של מני. בהתחלה חשבתי שזה שלנו אבל שאלתי את ... אבא ואמר לי שזה של מני

ש. בחקירת המשטרה לא מוזכר שהציוד של אביך ... מכאן ניתן להבין שידעת שהציוד של מני

ת. זה עלה אחרי חקירת המשטרה

...

אני חשבתי שאני שובר את הציוד של אבא שלי"

(עמ' 33 לפרוטוקול הדין מיום 6.11.2018).

הנאשם הודה כי הוא אחראי על שבירת הציוד האמור כבר בהודעה שמסר במשטרה, שנגבתה ביום 25.9.2016 על ידי רס"ר שלמה לוין (מסומנת ת/1):

"ש. מה היה בחנות כשנכנסת?

ת. שברתי את הויטרינה של הסלטים ...

ש. איך שברת את הויטרינה?

ת. עם הרגל, ... והפלתי גם את סיח שווארמה.

ש. היה שם עוד מישהו

ת. אשתו...".

בשונה מדבריו במהלך עדותו בפני בית המשפט הנאשם לא התגונן כאן בטענה שחשב שהציוד היה שייך לאביו. הנאשם ציין בהודעתו שגם אשתו של ארזי שרה הייתה עדה לשבירת הציוד.

שרה, אשתו של ארזי, העידה בפני בית המשפט באשר לשבירת הציוד:

"רמי רץ לשווארמה ... מעמד כזה של שווארמה מזכוכית והוא שבר אותו ואת הסלטיה ... הוא שבר את

הסלטיה. אני קמתי וראיתי ... אחר כך לרמי היה דם נוזל ברגל מהבעיטות והזכוכית."

(עמ' 20-21 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

לעניין הבעלות בציוד שנשבר העיד ארזי כי הציוד שנשבר היה שלו, עובדה אשר לא הוכחה על ידי הנאשם:

... "קניתי מתקן שווארמה חדש וצ'יפסר חדש ...

ש. ומה עם הציוד של זכאים שהיה שם

ת. לא היה שום דבר, הוא לקח את הציוד והלך"

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

מן הדברים עולה שהנאשם הודה ששבר את הציוד האמור, ולא הכחיש את העובדה שהציוד ששבר היה שייך לארזי. אולם הוא התגונן בטענה של טעות במצב דברים בכך שבעת האירוע סבר שהציוד שייך לאביו.

לאור האמור אין חולק כי במקרה דנן התקיים היסוד העובדתי הנדרש לביצוע של עבירת ההיזק לרכוש במזיד.

כעת עלינו לבחון האם הוכח גם קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לקיומה של העבירה במקרה דנן.

עבירת ההיזק לרכוש בזדון היא עבירה תוצאתית ומשמעות הדבר היא שלצורך הוכחת רכיב "הבמזיד" שבעבירה על המאשימה להוכיח כי הנאשם היה "מודע" לטיב התנהגותו ולאפשרות התרחשות התוצאה ו"פזיז" כלפי התממשותה, כפי שעולה מן האמור בסעיף 90א(1) לחוק העונשין.

על פניו נראה שבמקרה דנן הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו ולאפשרות התרחשות התוצאה, כפי שעולה מעדותו. הנאשם ידע שמכותיו יובילו לגרימת הנזק לבר הסלטים ולסיח השווארמה. הוא עצמו אף הודה כי עשה את המעשה מתוך העצבים שחש בעת האירוע. אולם, להגנתו, טען שחשב שהרכוש הוא רכושו של אביו ועל כן אין להרשיעו בביצוע העבירה. אולם נראה כי יש בהתנהגותו של הנאשם, לכל הפחות, פזיזות ואדישות, כלפי האפשרות שהציוד בו הוא כילה את זעמו אינו שייך לאביו. שכן, הוא יודע שאביו כבר אינו עובד במקום והמסעדה הופעלה מחדש על ידי ארזי, הרי זאת הסיבה בגינה הוא הגיע מלכתחילה למקום. לאור זאת היה עליו להניח, לכל הפחות, שישנה אפשרות שהציוד של אביו כבר הוצא מן המקום או על ידי אביו או על ידי ארזי והציוד אותו הוא הורס שייך לאדם אחר. הנאשם פעל בקלות דעת והיה אדיש ופזיז לאפשרות זו ועל כן אני סובר שמתמלאים במקרה דנן הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי לעבירת ההיזק לרכוש במזיד ויש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה.

עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש:

כעת נבחן האם התקיימו במקרה דנן גם יסודותיה על עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

סעיף 380 לחוק העונשין קובע כי:

התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים

על פי סעיף 380 לחוק העונשין, היסודות העובדתיים של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש מורכב משני תנאים. הראשון - "התוקף את חברו" - יש להוכיח שהתבצע מעשה של תקיפה כפי שהוא מוגדר בסעיף 378 לחוק העונשין המגדיר מהי "תקיפה" וקובע כי:

המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

והתנאי השני - "וגורם לו בכך חבלה של ממש", כלומר יש להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לחבלה של ממש שנגרמה לקורבן.

תחילה נבחן את התקיימותו של התנאי הראשון - "התוקף את חברו" במקרה דנן.

באשר לתקיפתו את ארזי העיד הנאשם בפני בית המשפט:

"... כשראיתי אותו הוא חייך חיוך של כאילו 'אני זה תמיד שמנצח'. אני בצורה אימפולסיבית ניסיתי לתקוף אותו ולא הצלחתי אז הוא קם ... ניסיתי לתת לו סטירה, הוא התכופף והסטירה לא פגעה בו ופה התקיפה שלי נגמרה. ... הוא קם עם אגרופים קמוצים ... הוא אמר לי 'בוא יא בן זונה אני אזיין אותך'. התחלנו ללכת מכות ... בחוץ בחצר של המסעדה, במדרכה, ואז האישה שלו ... אמרה למה אתה מרביץ לבעלי ... ובאותו רגע הפסקתי את האלימות כדי שהיא לא תפגע והתרחקתי ... הוא הרים שולחן וזרק עלי ... זה לא פגע בי ...".

(עמ' 28-29 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

הנאשם ממשיך ומעיד בפני בית המשפט כי:

ש. אתה הרמת על מני יד

ת. אני הגבתי

...

המדויק הוא שאני הגבתי, לא הלכתי מכות

ש. היה ניסיון סטירה ואז הלכתם מכות

ת. ואז מני תקף אותי באגרופים, בבעיטות בשולחנות וכיסאות וסכין - וכל זה ליד השוטרים

...

ש. מני הרביץ לאבין

ת. כן. מאוד עיצבן אותי ... כל כך התעצבנתי שראיתי אותו מרים יד על אבא שלי ולא הרבצתי לו "

(עמ' 31-32 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

תיאור דברים דומה מסר הנאשם כבר בהודעתו במשטרה, שנגבתה ביום 25.9.2016 על ידי רס"ר שלמה לוי (מסומנת ת/1):

"ארזי ... לפני כמה ימים הוא פרץ למקום והחליט שהוא פותח אותו ... היום בבוקר הגענו אני ואבא שלי בשביל לראות מה קורה, כשאני ראיתי את מנחם הוא בדיוק הלך לעברי עם חיוך על הפנים. לא שלטתי בעצמי ורציתי להביא לו סטירה. הוא התכופף הסטירה לא פגעה בו. ואני התכוונתי להמשיך ללכת אבל מנחם אגרף את ידי ואמר לי "בוא יא בן זונה בוא נראה אותך" התחילה תגרה בינינו, שנינו היכנו זה את זה בעזרת הידיים אני פגעתי לו בראש ובכתף ואני לא בטוח איפה הוא פגע בי כולי מכות וחתכים בנוסף הוא זרק עלי שולחן של מסעדת פינתי. כמה שניות אחרי שהתחלנו את התגרה אשתו נכנסה בינינו ואני הפסקתי כי לא רציתי שהיא תיפגע. אני יודע שזו אשתו כי היא אמרה "תעזוב את בעלי".

מדבריו של הנאשם עולה שהוא הגיע למסעדה בעקבות הסכסוך שהתגלע בין ארזי לבין אביו, ובשל חיוכו המתגרה, לטענתו של ארזי כלפיו הוא ביקש לסטור לו. אולם, לטענתו הוא פיספס את ארזי והסטירה לא פגעה בו. בהמשך התפתחה תגרת ידיים הדדית ביניהם. לאור האמור סובר הנאשם כי הוא ביצע במעשיו עבירה של ניסיון תקיפה בלבד.

קעת נביא את תיאורו של ארזי לאירוע התקיפה כפי שעלה מן העדות שמסר בבית המשפט:

"ש. באיזה שלב מבחינתך אתה רואה את רמי לראשונה

ת. אני יצאתי מהשווארמה ורואה אותו בא באימים ובא להביא לי בוקס וידעתי שהוא עומד לתת לי בוקס ואני התכופתי והוא פיספס אותי אבל הוא תפס אותי שתי שניות לאחר מכן איפה שאשתי יושבה ושתתה קפה ופשוט תקף אותי שם

...

ש. ניסה לתת לך אגרוף ופיספס

ת. בטח. הוא בא אליי באימים וידעתי שהוא עומד לתת לי אגרוף

(עמ' 18 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

גם ארזי בעדותו מאשר את גרסתו של הנאשם לפיה ניסיון מתן האגרוף הראשון היה של הנאשם אשר פיספס את ארזי.

אולם, לטענתו, לאחר שפיספס בניסיון הראשון המשיך הנאשם והכה את ארזי.

ארזי ממשיך ומתאר את התקיפה:

"הוא נתן לי בוקסים ובעיטות ... קיבלתי בראש וקיבלתי ברגל ולא הצלחתי להגן על עצמי. קיבלתי מכות כאלה שאני לא זוכר שקיבלתי אי פעם מכות כאלה ..."

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

כמו כן גם שרה ארזי, אשתו של מנחם ארזי, היתה עדה למקרה והעידה בפני בית המשפט כי:

"אני ישבתי ... ושתיתי קפה ופתאום אני רואה מישהו רחב שרירים, הוא בא ????, בעלי ואני לא קלטתי בהתחלה ואז הוא התחיל להרביץ לו ... תפס אותו ... והתחיל להכות בו ולהרביץ לו ולדפוק בו כיסאות. בעלי קטן ... הוא ממש קיפל אותו לשתיים, בעלי היה חסר אונים ... אני יודעת שבעלי נחבל בפנים והיה לו פצעים וגולה במצח".

(עמ' 20 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

שרה ממשיכה ומעידה כי:

"ש. ראית את רמי מנסה לתקוף את בעלך

ת. כן.

ש. בהתחלה הוא פיספס

ת. מה הוא פיספס? הוא הרביץ לו ... היה כיסא ושולחן ובעלי נפל בין שני אלה והוא חבט בו עם בוקסים, עם ידיו"

(עמ' 21 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017)

מן הדברים עולה כי קיימת מחלוקת בין הנאשם לארזי ואשתו האם הנאשם הצליח בפועל להכות את ארזי לאחר הניסיון הראשון שכשל לכאורה.

כעת נבחן את התקיימותו של התנאי השני להוכחת ביצועה של העבירה "וגורם לו בכך חבלה של ממש" - על מנת להוכיח קיומו של היסוד העובדתי של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש במלואו על המאשימה להוכיח קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לחבלה של ממש שנגרמה לקורבן.

"חבלה של ממש" פורשה בפסיקה באופן מרחיב לפיו עליה להיות פגיעה מוחשית כלשהי בקורבן.

כעת עלינו לבחון האם עליה בידי המאשימה להוכיח שתקיפתו של הנאשם גרמה לארזי חבלה ממשית.

העדויות היחידות מהן עולה קיומה של חבלה בגופו של ארזי הן עדותו של ארזי ואשתו ועדות של דן בראון עובדו של ארזי.

מעדותו של ארזי בפני בית המשפט עלה כי:

"הוא נתן לי בוקסים ובעיטות ... קיבלתי בראש וקיבלתי ברגל ולא הצלחתי להגן על עצמי. קיבלתי מכות כאלה שאני לא זוכר שקיבלתי אי פעם מכות כאלה ...

קיבלתי חבלות ולא היו שברים, אני לא מאלה שהולכים לבתי חולים ומזייפים פציעות. היו לי בחילות כמה ימים וזהו. מכות יבשות" ...

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

גם מעדותה של שרה ארזי עולה תיאור ממשי לפציעת בעלה בעקבות התגרה:

"אני יודעת שבעלי נחבל בפנים והיה לו פצעים וגולה במצח".

(עמ' 20 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

כך עולה גם מעדותו של העובד בראון:

"היו מכות ... לא הייתי בעין הסערה ולא ראיתי בדיוק כל מה שקרה. ראיתי שהם רבו ביניהם וראיתי סימנים של דם על בעל הבית וראיתי את בעל הבית תוקף את האיש הגבוה ... לא ראיתי מי הרים ידיים ראשון".

(עמ' 26-27 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

כאמור, מן העדויות עולה שנגרמה לארזי חבלה של ממש, אולם ההסתמכות הבלעדית על עדויות אלה כדי לקבוע שלארזי נגרמה חבלה של ממש בעקבות תקיפתו של הנאשם דווקא היא בעייתית. זאת כיוון מדובר בעדויותיהם של ארזי והאנשים הקרובים לו והנוגעים בדבר בלבד, בהם אשתו ועובדו.

בעניין זה תמוהה בעיני העובדה שאף אחד משני השוטרים, רס"ר עמית בן חיון ורס"ר דורון ברוך, שהעידו כי ראו את ארזי בעת האירוע ולאחריו, ואף עצרו אותו בעקבות האירוע, לא תיארו שהיו על גופו סימני חבלה. לעומת זאת, השוטרים דווקא בחרו לציין את סימני החבלה והדם שראו על גופו של הנאשם (עמ' 12 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017, וכן עמ' 13-14 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017). סימנים אשר יתכן מאוד שנגרמו כאשר הנאשם הכה את מתקן השווארמה ואת בר הסלטים, ולא דווקא בעקבות הקטטה שהתגלעה בין ארזי לנאשם.

כמו כן, לא הוגשו מסמכים רפואיים המתעדים חבלות על גופו של ארזי.

לאור האמור, אני סובר שלא עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר ובמלואו את קיומו של היסוד העובדתי של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, ועל כן יש לזכות את הנאשם מביצועה של עבירה זו.

עבירת האיומים:

כעת נבחן האם עלה בידי המאשימה להוכיח את קיום יסודותיה של העבירה השלישית, עבירת האיומים.

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

המאשימה סוברת שהנאשם ביצע את עבירת האיומים כאשר הוא הוציא סכין ואיים באמצעותה על ארזי, כשהוא אומר לו "אתה משחק אותה גבר, אתה רוצה סכין, הנה יש סכין, אני אראה לך מה זה", ובכך, לטענתה, איים הנאשם על ארזי בפגיעה שלא כדין בגופו.

הנאשם מתכחש לכך שהתכוון לאיים במעשיו ודבריו על ארזי, כפי שעולה מעדותו בפני בית המשפט לפיה:

"הוא הלך לאופנוע שלו ... יש לו מאחורה ... ארגז הוא פתח ... והוציא סכין יפנית שאני ראיתי אותה במו עיני בצבע כסף. כשאני ראיתי את זה ראיתי את החיים של אבא שלי בסכנה ... נכנסתי למטבח ... חיפשתי את הסכין הכי גדולה והכי מפחידה ... אז זה עבד כשהוא ראה אותי עם הסכין המפחידה הזאת ביד אז הוא ברח ... אז הגיעה המשטרה, ליד השוטרים הוא הרביץ לאבא שלי"

(עמ' 28-29 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

הנאשם ממשיך ומעיד שהניף את הסכין רק כי חשש לחייו של אביו ורצה להגן עליו באמצעות הפחדתו של ארזי על ידי הסכין:

"ש. למה הנפת את הסכין

ת. כי אבא שלי היה בסכנת חיים ... ברגע שמני הוציא סכין

ש. מני לא הוציא סכין, מני טוען שהוציא מעצור של דלת

ת. בשביל מה הוציא מעצור של דלת?"

(עמ' 31 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

עוד העיד הנאשם באשר לכוונתו בהחזקת הסכין כי:

"כשתפסת את הסכין, מה היתה כוונתך

ת. להפחיד את מני ושירוף מהמקום בספרינט וזה מה שקיוויתי מפני שאם מני היה עושה איזה אקט עם הסכין

עמוד 9

אין לדעת איך זה היה נגמר באותו יום"

(עמ' 32 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.2018).

גם בהודעה שמסר הנאשם במשטרה, שנגבתה ביום 25.9.2016 על ידי רס"ר שלמה לוי (מסומנת ת/1) העיד הנאשם כי:

"ואז נכנסתי לחנות ומנחם התחיל מכות עם אבא שלי אברהם זכאים בן אדם בן 70, שהוא בעל העסק. והוא לא הרפה הוא נתן בעיטה לביצים לאבא שלי ליד השוטרים. יצאתי שוב כעוס ... מנחם לא מפסיק להניף ידיים ורגליים ואני דואג שאבא שלי לא יפגע מנסה להכניס אותו לחנות. ופתאום אני רואה אצלו סכין יפני ביד. כשראיתי את הסכין היפני ביד, נכנסתי למטבח של הפלנצ'ה והוצאתי סכין מטבח כי מאוד מאוד פחדתי שהוא יחתוך את אבא שלי ... עשיתי את עצמי כאילו אני בא לתקוף אותו וכשהוא ראה אותי עם הסכין הוא ברח. כשהוא ברח הנחתי את הסכין במטבח של הפלנצ'ה. ואז הגיעה המשטרה. כשהמשטרה הגיעה הוא עדיין לא הניח לאבא שלי הוא בעט לאבא שלי בביצים ליד השוטרים, הוא זינק לעברנו ודורן השוטר כפת אותו, לדעתי היתה לו סכין ביד. לא נראה לי שהוא עשה זינוק כזה על מנת לתת בוקס.

...

ש. ומה היה כשיצאת?

ת. תפסתי את אבא שלי והכנסתי אותו לתוך החנות ואבא שלי יוצא ומקלל ומני ממשיך לתת בעיטות ובוקסים גם לאבא שלי וגם לי, ואז ראיתי אצלו סכין יפנית ביד.

...

יש לו אופנוע שם הוא ... פתח את הארגז ושלף סכין יפני, הייתי כמה מטרים ממנו, הוא הניף את היד לעברי ... ולי בראש עובר שאבא שלי הולך להיחתך.

ש. איפה אבא שלך עמד.

ת. לא יודע אבל בחוץ באותו איזור

ש. באיזה צבע היתה הסכין?

ת. אפור כסף

... כולם ראו את זה גם צעקתי את זה "אתה מוציא עלי סכין"

ש. למה הוא הוציא את הסכין?

ת. כדי לחתוך ולדקור, הרי כשהוא הוציא את הסכין לא תקפתי אותו הוא לא יכול היה להביא את הסכין אם

הוא היה תחת מתקפה

...

הוא עמד במרחק 2-3 מטר ממנו כשהוא הניף את הסכין. כשאני יצאתי עם הסכין הייתי במרחק של 20 צעדים בערך ... הוא הניף את הסכין מאחורי הראש וקדימה מלמעלה למטה. ואני לא הנפתי רק החזקתי ... וגם עצם העובדה שהוא הוציא סכין כשהוא היה לא תחת התקפה.

...

ש. ברגע שהחזקת את הסכין לא חשבת שתשתמש בו?

ת. לא רק בשביל שלאבא שלי לא יקרה כלום ... כדי להרתיע את מנחם מלפגוע באבא שלי ... וידעתי שזה יעבוד כי חיפשתי את הסכין הגדולה ... לא רציתי להגיע לזה זה בכלל לא בלקסיקון שלי סכינים...".

גם מהודעתו של הנאשם במשטרה עולה הטענה לפיה לקח את הסכין כי חשש שמנחם יגרום לפגיעה באביו.

ארזי העיד בעניין הסכין והאיומים:

"אני יצאתי החוצה ואבא של רמי התחיל להכות אותי גם כן. ברגע שרמי ראה שאני מתקוטט עם האבא שלו הוא יצא ... אמר לי "מה אתה מרביץ לאבא שלי". הוא נכנס למטבח והוציא סכין ואני ברחתי מהמקום ...

הקטנוע שלי היה שם ליד וניסיתי לקחת איזה משהו שיגן עלי וברגע שראיתי שהוא מתפרע שם ברחתי מהמקום לכיוון רמי לוי" ...

ראיתי את הניידת מגיעה וחזרתי למקום. האדרנלין שלי לא יודע מה קרה ניסיתי להכות את רמי ... היו שם שני שוטרים ואבא שלו ככה ניסה להרביץ לי והוא קיבל ממני בעיטה".

(עמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

ארזי ממשיך ומעיד:

"ש. החזקת ביד שלך סכין יפנית

...

ת. ... לא החזקתי

ש. מברג

ת. באירוע עצמו לא

...

ש. העידו שוטרים שראו על רמי סימנים על גופו

ת. ...זה מהסלטיה אבל אני לא ראיתי

ש. בכל אופן אתם שם בחוץ התגוששתם

ת. לא התגוששנו. הוא פיצץ אותי במכות, אני רציתי להגן על עצמי

...

ש. החזקת משהו ביד

ת. כן. מעצור של דלת כמו שכתוב בעדות ... הוא מפלסטיק ויש לו גומי והוא עוצר את המשך הפתיחה של הדלת

ש. מקריא לך ... ההודעה שלך "שאלה: היה לך מברג ביד? תשובה: לא, כשהייתי בדרך לאופנוע ראיתי בארגז של האופנוע מברג ומעצור של הדלת, לקחתי את המעצור של הדלת וברחתי".

...

ש. ... שורה 71 בהודעה שלך "שאלה: תתאר לי את המברג שיש לך בארגז. תשובה: אני לא אניד לך איזה צבע מברג יש לי שלא יבוא מישהו ויגיד שהייתי עם מברג בצבע מסוים" ...

...

ת. פחדתי" ...

(עמ' 18 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

מתוך עדותו של רס"ר בן חיון עמיתי, ראש צוות בילוש:

"ש. הזכרת בדו"ח שלך שהוא (החשוד) טען שתקפו אותו עם סכין יפנית.

ת. כן"

(עמ' 12 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

לעיין הסכין העידה שרה, אשתו של ארזי כי:

" ... הקטע עם הסכין אני לא יודעת ... ואיך הוא מצא את הסכין, הוא יצא מהשווארמה עם הסכין ורץ לכיוון

בעלי ... ובעלי רץ רץ ואני כבר לא ראיתי לאן רץ כשרמי רץ אחריו ...".

(עמ' 20 לפרוטוקול הדיון מיום 27.11.2017).

כמו כן, העידה שרה כי לא ראתה כל סכין יפנית או חפץ אחר בידיו של בעלה בעת האירוע:

"ש. בעלך היה עם חפץ ביד

ת. לא"

...

ש. כשהגיעו השוטרים בעלך ניסה לתקוף את רמי

ת. לא. את אבא של רמי. בעלי הרביץ לאבא ואז השוטרים הפרידו."

(עמ' 22-23 לפרוטוקול מיום 27.11.2017)

"ש. אני מצטט משורה 7 בהודעה שלך " ... רמי לקח סכין שף שחורה גדולה ואמר למנחם 'אתה משחק אותה גבר', אתה רוצה סכין? אז הנה סכין' - זה בתגובה לסכין של בעלך

ת. בעלי לא הוציא סכין, זה דיבור של רמי, זה הסלנג שבו הוא מדבר"

(עמ' 23 לפרוטוקול מיום 27.11.2017).

אין חולק שהנאשם הפנה לעבר ארזי סכין במטרה להפחידו ובכך איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו. שכן מעשה הוצאת הסכין הינו מעשה מפחיד מבחינה אובייקטיבית, וחזקה שמי שעושה מעשה שכזה מתכוון להפחיד את מי שהסכין מופנה כלפיו. הנאשם עצמו הודה כי כוונתו בהוצאת הסכין והפנייתה כלפי ארזי הייתה במטרה להפחידו. אולם הנאשם הוסיף וטען שעשה זאת על מנת להרחיק את ארזי מאביו כדי שלא יפגע בו, כיוון, שלטענתו, ארזי אחז סכין יפנית שהוא הוציא מארגז האופנוע שלו.

כעת עלינו לבחון האם עומדת לנאשם אחת ההגנות של המשפט הפלילי.

תחילה נציין שעניין הוצאת הסכין היפנית וכיוונה אל ארזי כלפי אביו של הנאשם לא הוכח מעל לכל ספק סביר. שכן העדות העיקרית לסכין עולה מדבריו של הנאשם ואילו ארזי מתכחש לה וטוען שהוציא אך מעצור לדלת. אולם, אף אם נניח שארזי אכן אחז בסכין יפנית בעת האירוע, וביקש לכוונה כלפי אביו של הנאשם עליו לבדוק אם בכך נוכל להכיל על הנאשם את הגנות המשפט הפלילי במקרה זה.

סעיף 34 לחוק העונשין דן בהגנה עצמית וקובע כי:

**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה
שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו,
שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו
הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.**

בחינת התנאים לתחולה של ההגנה העצמית לפי סעיף 34 לחוק העונשין, למשל, מעלה שהגנה זו לא תחול במקרה שהאדם הוא שהביא את עצמו למצב של סכנה מוחשית בהתנהגותו הפסולה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים. במקרה דנן ברור שהתנהגותו של הנאשם הייתה פסולה. שכן, אף הוא מודה שהגם שלא ניתן להרשיעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הרי שהוא ביצע, לכל הפחות, עבירה של ניסיון תקיפה. כמו כן, אין חולק כי הוא הראשון שהחל בתגרה הפיזית בין הצדדים ושהיה יכול לצפות את השתלשלות האירועים מראש. לאור האמור לא ניתן להחיל עליו את הגנת ההגנה העצמית במקרה זה.

מעבר לאמור, נראה שכוחות הביטחון הוזמנו למקום והגיעו בסמוך ממש לאירוע, ואף ראו את התגרה שהתפתחה בין אבי הנאשם וארזי, עליה דיווחו בעדויותיהם. על כן נראה שראוי היה כי הנאשם יפנה לכוחות הביטחון, ובמידת הצורך, יזרז הגעתם באמצעות הרמת טלפון נוסף, ולא יעשה דין לעצמו ויפנה סכין כלפי ארזי.

לאור האמור אני סובר שיש להרשיע את הנאשם גם בביצוע של עבירת האיומים.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ועבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ומזכה אותו מביצועה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

.....

ניתנה היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אלעד לוריא וב"כ הנאשם עו"ד זכריה שנקולבסקי.